

असमुन्नद्धः अनुद्धतः ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ एकयेति बुद्धिर्बुद्धिमतेत्युपक्रमदेकयाबुद्ध्यतिव्याख्याद्वयेपिसमानं द्वेनीतौकार्याकार्ये अध्यात्मपक्षे नित्यानित्ये विनिश्चित्यसम्यगवधार्य त्रीन्मीतौमि  
त्रोदासीनशत्रून् पक्षे कामक्रोधलोभान् चतुर्भिः सामदानभेदद्वैः मित्रं साधुं दानभेदाभ्यामुदासीनं सर्वैः शत्रुं वशीकुरु पक्षे शमदमोपरमश्च द्वाभिः पंचपक्षद्वयेपि इंद्रियाणि जित्वा षड्विदित्वा संधिविग्रहादीन्  
ज्ञात्वा पक्षे अशनायां पिपासां शोकं मोहं जरां मृत्युं च सप्तहित्वा स्त्रियोक्षामृगयापानं वाक्पारुष्यं च पंचमं महच्चंद्रं पारुष्यमर्थदूषणमेव चेति सप्तहेयानि पक्षे पंचेन्द्रियाणि बुद्धिमनसी च त्यक्त्वा सुखी भव तथा च श्रु

अर्थमहान्तमासाद्य विद्यामैश्वर्यमेव वा ॥ विचरत्यसमुन्नद्धो यः संपंडित उच्यते ॥ ४० ॥ एकः संपन्नमश्नाति वस्ते वा सश्च शोभनं ॥ योऽसंविभज्य भृत्येभ्यः को नृशं  
सतरस्ततः ॥ ४१ ॥ एकः पापानि कुरुते फलं भुंक्ते महाजनः ॥ भोक्तारो विप्रमुच्यन्ते कर्ता दोषेण लिप्यते ॥ ४२ ॥ एकं हन्यान्न वाहन्यादिषु मुक्तो धनुष्मता ॥ बुद्धिर्बुद्धिम  
तोत्तृष्टा हन्याद्राष्ट्रं सराजकं ॥ ४३ ॥ एकया द्वे विनिश्चित्य त्रींश्चतुर्भिर्वशो कुरु ॥ पंच जित्वा विदित्वा षट्सप्तहित्वा सुखी भव ॥ ४४ ॥ एकं विपरसो हंति शस्त्रेणैकश्च व  
ध्यते ॥ सराष्ट्रं सप्रजं हंति राजानं मंत्रविप्लवः ॥ ४५ ॥ एकः स्वादु न भुंजीत एकश्चार्थान्न चिंतयेत् ॥ एको न गच्छेदध्वानं नैकः सुतेषु जागृयात् ॥ ४६ ॥ एकमेवा द्विती  
यंतद्यद्राजन्नावबुध्यसे ॥ सत्यं स्वर्गस्य सोपानं पारावारस्य नौरिव ॥ ४७ ॥ एकः क्षमावतां दोषो द्वितीयो नोपपद्यते ॥ यदेनं क्षमया युक्तमशक्तं मन्यते जनः ॥ ४८ ॥  
सोस्यदोषो न मंतव्यः क्षमा हि परमंबलं ॥ क्षमा गुणोत्थ शक्तानां शक्तानां भूषणं क्षमा ॥ ४९ ॥ क्षमा वशीकृतिर्लोके क्षमया किं न साध्यते ॥ शांतिखड्गः करे यस्य  
किं करिष्यति दुर्जनः ॥ ५० ॥ अतृणे पतितो वङ्गिः स्वयमेवोपशाम्यति ॥ अक्षमावान्परंदोषैरात्मानं चैव योजयेत् ॥ ५१ ॥ एको धर्मः परं श्रेयः क्षमैका शांतिरुत्तमा ॥  
विद्यैका परमा तृप्तिरहिंसैका सुखावहा ॥ ५२ ॥ द्वाविमौ ग्रसते भूमिः सर्पो विलशयानिव ॥ राजानं चाविरोद्धारं ब्राह्मणं चाप्रवासिनं ॥ ५३ ॥ द्वे कर्मणी नरः कुर्वन्न  
स्मि लोके विरोचते ॥ अब्रुवन् परुषं किंचिदसतो न च यंस्तथा ॥ ५४ ॥ द्वाविमौ पुरुषव्याघ्रपरप्रत्ययकारिणौ ॥ स्त्रियः कामितकामिन्यो लोकः पूजितपूजकः ॥ ५५ ॥  
द्वाविमौ कंटकौ तीक्ष्णौ शरीरपरिशोषिणौ ॥ यश्चाधनः कामयते यश्च कुप्यत्यनीश्वरः ॥ ५६ ॥ द्वावेव न विराजेते विपरीतेन कर्मणा ॥ गृहस्थश्च निरारंभः कार्यवांश्चै  
व भिक्षुकः ॥ ५७ ॥

तिः यदा पंचावतिष्ठते ज्ञानानि मनसा सह बुद्धिश्च न विचेष्टेतामाहुः परमां गतिमिति पूर्वेन्द्रियाणां प्रत्याहार उक्तः इदानीं तु प्रविलापनमिति भेदः ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ सत्यं य  
थार्थभाषणं स्वर्गस्य पक्षे सत्यं ब्रह्म स्वर्गो मोक्षः पारावारस्य समुद्रस्य ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ अहिंसेति पुत्राणां विग्रहेण कुलक्षयं माकुर्विति भावः ॥ ५२ ॥ द्वावित्यादिषु किंचित्पकृतोपयोग्युच्यते किंचित्प्र  
संगात् तदृष्टांतार्थं चेति ज्ञेयं ॥ ५३ ॥ असतः शकुन्यादींस्त्वमर्चयसीति भावः ॥ ५४ ॥ पूजितेति पुत्रेण पूजितं कर्णं त्वमपि पूजयसीत्यर्थः ॥ ५५ ॥ अनीश्वरत्वं त्वत्पुत्रे ॥ ५६ ॥ निरारंभ उदासीनस्त्वं पुत्रकलहनिवारणे ॥ ५७ ॥